

mans bostad wid Köpmantorget, hade en af konstaplarnarne bewakat Lilja, under det den andra uppgått till kommissarien. Lilja hade dock icke gjort ringaste försök att rymma, och då konstapeln efter någon stund åter kommit ned och förklarar, att kommissarien ej wore hemma, så hade Lilja yttrat: "fors det war ledsamt, men emelertid kunna wi ju wänta en stund." Lilja hade derefter blifwit förđ först in på waktkontoret, och derefter till öfwerkonstapeln Abrahamsons bostad, men han fanns icke heller hemma. Då, enligt nu införda ordning, det icke är en konstapel tillåtet att häkta någon person, utan att först derom göra anmälan hos kommissarien, eller öfwerkonstapeln, så stodo konstaplarnarne en god stund å Köpmantorget och samtalade med Lilja, för att hålla honom qwar. Lilja, hwilken slutligen anade oråd, begärde så weta konstaplarnes namn, emedan, såsom han yttrade, han dagen derpå ämnade uti poliskammaren anmäla deras förfarande att antasta en med pass försedd resande.

Konstaplarnarne funno sig då förbrånlättna att släppa Lilja, hwilken helt artigt och under löfte att dagen derpå infinna sig hos kommissarien, aflägsnade sig. Det war med tillhjälp af den wid rymningen från Westerås stulna passblanketten, hwilken han sedermera med falsk text ifyllt, som han denna gången, i förening med sitt lugna beteende, räddade sig från att blifwa gripen. Konstaplarnarne blefwo icke litet öfverraskade, då de sedermera uti Lilja igenkände samma person, som de haft i sina händer. Det berättas äfwen, att Lilja emellanåt haft sitt tillhåll hos nimerä häktade Christina Boman. Grönhagen och Nyblæus hade dock icke förut sett Lilja, så att de naturligtwis ej kunde mistänka, att det war den så mycket efterspanade tjufwen, som de sett och haft tillfälle att gripa. Lilja, af hr polismästaren tillfrågad om konstaplarnes uppgift wore riktig, har dock bestämndt förnekat, att han med dem sammanträffat. Öfwerkonstapeln Westenius hade han deremot träffat å en frog wid Rörstrandsgatan, utan att bli igenkänd.

Man antager såsem högst troligt, att Lilja, sedan

han härstädes förgäfves sökt förmå qvinspersonen Boman att återlemnna de å Riddarhuset stulna penningar, hwilka hon i förwar emottagit, beslutat, att å Upsala landskansli göra försök till inbrott, för att skaffa sig medel att begifwa sig till utrikes ort.

Maria Lowisa Pettersson.

Sedan han för Boman och Pettersson omtalat sitt beslut att resa till Upsala och annodat den förra att anskaffa en gesällbindel och deri inlägga hans linne, äfwen som "werktygen", hade Elisja den 20 November i skymningen begifwit sig åt Norrtull, der han skulle inwänta Boman. Från kl. 6 till 8 hade han promenerat fram och tillbaka å

Das ist die Abbildung eines Mannes, welcher
 sich in der Kunst der Malerei
 auszeichnete. Er war ein
 sehr gelehrter Mann, und
 hatte sich in der
 Wissenschaft der
 Malerei sehr
 geübt. Er war
 ein sehr
 gelehrter
 Mann, und
 hatte sich
 in der
 Wissenschaft
 der Malerei
 sehr geübt.

Wiederholte Darstellung.

Das ist die Abbildung eines Mannes, welcher
 sich in der Kunst der Malerei
 auszeichnete. Er war ein
 sehr gelehrter Mann, und
 hatte sich in der
 Wissenschaft der
 Malerei sehr
 geübt. Er war
 ein sehr
 gelehrter
 Mann, und
 hatte sich
 in der
 Wissenschaft
 der Malerei
 sehr geübt.

trottoiren mellan Norrtull och Saga grindar. Silja hade slutligen blifwit trött och ingått innansför Saga grindar samt der satt sig att hvilat på en sten. Ögonblicket derefter hade ett åkdon stadnat utanför grindarne, hwarefter det hwißlats i en pipa. I anseende till mörkret hade han icke sett hwem som war i åkdonet, men då, såsom Silja wid polisförhöret yttrade sig, "han icke såg några blanka knappar i kläderna", hade han begifwit sig ut till åkdonet, och då hade handlanden Wahlström jemte enkau Petterßon sutit i åkdonet.

Carl Anders Melcher Wahlström.

1784
 1785
 1786
 1787
 1788
 1789
 1790
 1791
 1792
 1793
 1794
 1795
 1796
 1797
 1798
 1799
 1800
 1801
 1802
 1803
 1804
 1805
 1806
 1807
 1808
 1809
 1810
 1811
 1812
 1813
 1814
 1815
 1816
 1817
 1818
 1819
 1820
 1821
 1822
 1823
 1824
 1825
 1826
 1827
 1828
 1829
 1830
 1831
 1832
 1833
 1834
 1835
 1836
 1837
 1838
 1839
 1840
 1841
 1842
 1843
 1844
 1845
 1846
 1847
 1848
 1849
 1850
 1851
 1852
 1853
 1854
 1855
 1856
 1857
 1858
 1859
 1860
 1861
 1862
 1863
 1864
 1865
 1866
 1867
 1868
 1869
 1870
 1871
 1872
 1873
 1874
 1875
 1876
 1877
 1878
 1879
 1880
 1881
 1882
 1883
 1884
 1885
 1886
 1887
 1888
 1889
 1890
 1891
 1892
 1893
 1894
 1895
 1896
 1897
 1898
 1899
 1900

Carl Anders Miescher Stadtherr

Wahlström hade varit mycket rädd, och genast frågat om någon person varit synlig, hwarpå Lilja lugnade honom med den försäkran, att på 2:ne timmars tid icke någon enda människa passerat förbi å vägen. Lilja hade derefter frågat hwar Christin Boman wore, hwarpå Petterson svarat: "Hon är icke riktigt ras, och därför war hr Wahlström så god och följde med". (Det war högst sannolikt att denna godhet härledde sig deras, att Wahlström wille blifwa fullkomligen öfvertygad om att Lilja rest sin väg). Enkan Petterson hade derefter gått till lilla Stallmästaregården och köpt ett halftop bränwin, och under tiden hade Wahlström lemnat 14 rdr till respengar åt Lilja, äfwenjom ur åkdonet framtagit resbindeln och verktygen, som woro inknutne i en waxduk. Då Petterson kommit tillbaka, hade alla tre suttit ur butelsen, och Lilja derefter fyllt sin resflaska med bränwin. Sällskapet hade omkring klockan 9 åtskiljts: Lilja begaf sig norrut, och Wahlström jemte Petterson wände om tillbaka åt staden.

Churu Lilja hade erhållit så mycket penningar, som räckte till att resa med stjuts, wågade han dock endast att åka med landtboer, som han då och då tillfälligtwis träffade å vägen. Då Lilja anlände till Upsala, tog han logis å gästgifwaregården. Dagen derpå gick han upp på slottet, för att undersöka lokalen till vänteriet. Fast besluten att samma dag på qvällen verkställa inbrottet, återwände han till sitt logis. Lilja beslöt dock under vägen att göra en liten promenad omkring i staden. Innan Lilja hunnit fram till Nybron, mötte han hr landssekreteraren Sjöberg, hwilken hade i sitt sällskap en person, som förut tjenstgjort wid landskansliet i Westeras. Den sednare igenkände Lilja, och båda två wände om och följde Lilja i spåren. Då Lilja märkte, att han blifwit igenkänd, bbrjade han springa af alla krafter den ena gatan fram och den andra tillbaka, under tiden efterfatt af en mängd folk.

Lilja tog slutligen flykten in på gården till ett hus,

som eges af Uplands Dragon-officerskorps, och derstädes greps han, sedan han dessförinnan, emot hwad förut wid hans gripande plägat wara fallet, med knif i handen sökt sätta sig till motvärn. Han affördes under eskort af en stor folksamling till häftet.

Om hans wistande i Upsala berättas, uti en derstädes utkommande tidning, följande tilldragelse, hwilken är sanningsenlig:

"När Silja kom till Upsala för att stjåla i vänterierna, tog han som en annan herreman in på gästgäwregården, bodde såsom andra resande och förfriskade sig i Källarsalen. Derwid läret han med sin teddy kommit att sitta helt nära bagaren X. och skräddaren Y. När samtaleet kommit i fart, blef Silja intressant och anmodades derföre af "gubbarne" att flytta sitt glas jemte deras på samma bord. Utan förlägenhet tackade Silja och kom. Det dröjde icke heller länge förrän glaset klingade till brorsskål, och "bröderne" skildes åt, rätt belätne med hwarandra, ty Silja är en frukostig herre. Sedan det blef bekant, att Silja blifwit gripen i Upsala, skyndade hr X. att se honom. — "God dag bror! . . .", helsade Silja. "Hum — wet hut . . . bror . . ." mumlade X. och skyndade derifrån."

Sedan Silja åter blifwit forslad till Westerås och infatt i häfte, hölls med honom inför Landshöfdinge-embetet derstädes undersökning om sätet, huru wid rymningen tillgätt, samt om han under sitt sednaste wistande å fri fot föröswat någon stöld. Angående sätet, hur det tillgätt wid rymningen, är förut emtaladt. Att icke hafwa föröswat någon ytterligare stöld bedyrade Silja, ty, uttrade han: "Jag behöfde ej göra någon stöld, alldestund jag war rik karl så fort jag kom ut, emedan jag trodde mig ha 4,000 rdr förwarade hos en flicka." Silja, tillhållen att närmare förklara sig häröfwer, afgaf då följande erkännande: "Hr landshöfding, jag är nu beredd att erkänna flere af mig föröswade brott, som jag begått. Jag är den, som natten emellan den 9—10 Dec.

1830 föröfswade inbrottsstölden å riddarhuset i Stockholm. Pengarne lemnade jag, med undantag af 30 rdr, till en flicka, wid namn Christina Boman, boende å Söder. Hon skulle gräfwä ned desamma, och då jag en gång kunde använda penningarne, hålla mig dem tillhanda. Jag rymde från Westerås, för att, efter att ha återbetommit penningarne, begifwa mig utrikes och aldrig mer återse fäderneslandet. Då jag anlände till Stockholm, påstod Boman, att pengarne woro förstörda i jorden. Jag anade då en satans list, och kunde lätt förstå att Boman, då jag greps härstädes och sedermera dömdes till lifstids fästning, war säker att jag ej mer skulle komma ut. Förargad öfwer en sådan motgång, beslöt jag ett nytt försök, och det war att göra inbrottsstöld i Upsala ränteri. Det misslyckades, och derföre anhåller jag att blifwa aförd till Stockholm, der jag skall genom en sanningsenlig bekännelse hålla en wälförtjent räfst med dem, som stulit ifrån mig."

Sedan Kammarherren Bogeman anländt till Westerås och intygat att, enligt den berättelse, som Silja afgifwit, det kunde anses för alldeles troligt att han föröfswat stölden, så hitsändes Silja, för att undergå ranssakning.

Inställd till polisförhör, widhöll Silja sin inför Landshöfdinge=embetet gjorda bekännelse, under förklaring att han, efter att nu ha blifwit underrättad om att Christina Bomans syster, enkan Pettersson, förnekat sig ha haft ringaste kändedom om det penningeknyte, som Boman emottagit att förwara, hade beslutat att upptäcka Bomans medbrottslingar, emedan, såsom Silja yttrade sig, "han numera woro fullkomligt öfwerthygad, att Christina Boman blifwit af sina medbrottslingar bedragen, och Silja i följd deraf icke kunnat af henne utbekomma den penningesumma, han lyckats tillgripa och till henne i förwar aflemnat." Dese woro enkan Pettersson och virtualiehandlaren Carl Anders Melcher Wahlström, hwilken har sin salubod i huset N:o 62 wid Hornsgatan. Redan wid första förhöret förekommo mot Wahlström så swära omstän-

digheter, att han genast förklarades skyldig att träda i häfte. Enkan Petterson tilläts en tid bortåt att vistas på fri fot; men då Wahlström slutligen bekände, blef även hon i häfte inmanad.

Lilja afgaf derefter följande utförligare berättelse:

Efter det Lilja natten emellan den 9 och 10 Dec. 1850 föröfswat stölden å riddarhuset, hade han, såsom förut omnämndt är, inknutit det tillgripna, uppgående till 4,800 rdr rgs i kontanta penningar och 3,700 rdr rgs i obligationer samt diverse stjernor och band, i en silkesnäsduk. Af pengarne hade han endast behållit 50 rdr bko och sedermera begifwit sig till huset N:o 33 wid Stora Skinnarwiksgatan, hwarest Christina Boman och enkan Petterson då bodde. Sedan han knackat på fönstret, hade Boman utkommit och emottagit knytet, derwid Lilja yttrat: "Förwara det säkert, ty i natt har det lyckats; jag kommer igen när jag behöfwer pengar." Lilja hade genast begifwit sig ut åt landet och först den 21 Dec. återvändt hit. Då han wid ankomsten hit insann sig uti Pettersons bostad för att lyfta penningar, hade han erhållit 50 rdr; men Petterson hade yttrat att hon af pengarne "lånat" 700 rdr till uppföp af lump. Lilja hade då icke haft något deremot att inwända.

Den 27 Dec. blef Lilja, såsom mistänkt för Riddarhusstölden, häktad. Under det han satt häktad hade enkan Petterson nästan dagligen infunnit sig i Stads-huset och lemnat 2 å 3 rdr till waktmästaren, på det Lilja skulle i matwäg kunna requirera hwad han önskade. Några dagar efter det Lilja blifwit dömd till Långholmen hade han uti häktet haft samtal med Petterson, då han hotat henne med att bekänna stölden, såwida han icke före sitt forslande till Långholmen erhöi några hundra rdr. Dagen före det Lilja skulle afföras, hade enkan Petterson mycket riktigt infunnit sig uti Stads-huset, och till Lilja oförmärkt lemnat 100 rdr bko.

Den 27 Juli 1851, då Lilja af skepparen Petterson från Brostanäs uttogs från Långholmen, hade han i sällskap med Petterson besökt Boman. Hon hade då

synes mycket ledsen, hvarföre Silja anat, att hon använt något af pengarne. Silja hade då i en skämtsam ton yttrat: "Har du förstört lite af penningarne, så war ej rädd, ty det gör ej något". Sedan Silja enskildt för Boman uppgifwit, att han samma dag på aftonen skulle återkomma och då önskade få penningar, hade hon i sällskap med Petterson aflägsnat sig. Först dagen derpå, eller den 28 Juli på aftonen, hade han återkommit och om natten legat uti enkan Pettersons rum. Då han på morgonen derefter skulle begifwa sig bort, hade han af Boman erhållit 70 rdr, men hon hade tillagt: "Det finns ej mer pengar, ty allt, som war i kuytet, har blifwit förstördt i jorden, hwarest det varit nedgräfdt." Silja hade då blifwit uppbragt och yttrat till Boman och Petterson: "Wet ni ej hut, att påstå sådant — wisa mig några bitar af sedlarne!"

Christina Boman hade då wisat sig mycket förtwiflad, wridit sina händer och sprungit på dörren, hwarpå Petterson yttrat: "Hon sprang wäl icke i sjön heller". Petterson hade derpå sökt stilla Siljas wrede och yttrat "Goda Silja! hon har begagnat något af pengarna, och jag ska skaffa dem åter, på det icke syster min må bli olycklig."

Silja hade derpå, i hopp om att framdeles återfå tusspenningarna, sedan Petterson försålt den för desamma inköpta lump, försedd med de erhållne 70 rdr, begifwit sig till Långholmen och om bord å Pettersons der liggande skuta.

Några dagar derefter hade enkan Petterson, åtföljd af wiktualiehandlaren C. A. M. Wahlström, infunnit sig å Långholmen och ombord å skutan. Silja hade då frågat Petterson hwem hon hade i sitt sällskap, hwarpå Petterson swarat: "Åh det är ej farligt, det är en hyggelig goße, som känner till alltsammans."

Enkan Petterson hade då förnyat berättelsen om att de af systern emottagne penningarne woro förstörda; men stjernorna och banden i behåll. Silja yttrade derpå: "Jag ser fan stjernor och band, då pengar ej finnes."

Wahlström hade inslämt uti Petterssons uppgift; men då han wid bortgåendet lemnat Silja något pengar, hade Silja yttrat: "Det finns mycket pengar ännu, sök bara reda på dem!"

Silja hade derefter å Petterssons skuta affeglat till Roslagen och först omkring en månads tid derefter åter anländt hit till staden. Han hade då äfwen besökt Pettersson och begärt penningar, då hon wisat en af henne å 200 rdr lfo utfärdad revers, hwarå handlanden Wahlström tecknat sin borgen. Å denna revers, hwarå waktmästaren Westberg äfwen skrifwit sin borgen, skulle penningar hos handlanden S. upplånas, för att lemnas åt Silja. Dagen derpå, då Silja för att erhålla penningar återkommit till Pettersson, hade hon yttrat: "Waktmästaren måste jag hjälpa med pengarne, se här har Silja i alla fall 200 rdr rgs, men ge sig snart å wäg."

Silja ansåg sig nu öfwerlygad om att ha blifwit bezragen, hwarföre han, försedd med dessa 200 rdr, begat sig å wäg söderut, i tanka att genom inbrottsstöld få respenningar till utrikes ort. Såwål å Nyköpings som Linköpings och Jönköpings ränterier och privatbanker hade han derefter sökt göra inbrott, men misslyckats. Den 28 Okt. 1851 hade han, alldeles utblottad på penningar, hit åter anländt, "ty" tillade Silja, "jag hade wäl kunnat göra stölder under wägen, men "jag har tagit för princip att aldrig stjåla från enskild person, utan endast ur allmänna kassor."

Silja hade derefter begifwit sig till Pettersson och berättat, att hans gjorda försök att få pengar misslyckats. Pettersson hade då lofwat skaffa honom litet pengar. Dagen derpå, då han åter kommit till Pettersson, hade han annodat honom ingå i inre rummet. Derstädes träffade Silja handlanden Wahlström och Petterssons son, hwilken är snörmakaregefell. Wahlström hade då tillbudit Silja 50 rdr, men då han bestämdt fordrat 40 rdr, så hade han af Wahlström erhållit det äskade beloppet. Han hade då begifwit sig på wäg till Drebro, för att göra inbrott i derwarande privatbanks kassakontor. Han hade

deruti mislyckats, men påstod wid förhöret, att det skulle å Drebro ränteri ha lyckats honom, om han erhållit ett påräknadt biträde. Efter detta ytterligare mislyckade försök hade han den 7 November åter anländt hit, då han för Pettersson uppgifwit, "att han endast hade 2:ne spekulationer, förutom de norra städerna, qwar, nemligen Westerås och Upsala ränterier."

Lilja hade då af enkan Pettersson erhållit 14 rdr. och dagen derpå eller den 8 Nov. hade han afrest till Westerås med ångfartyget Westmanland. Han hade då begagnat sig af det respass, utfärdadt för jägmästaren Hammarström, hvilket han erhållit af Wahlström, men förändrat namnet till Hammarstrand.

Dagen efter Liljas afresa hade Pettersson i bref till Lilja på posten affärdt till Westerås 10 rdr.

Han hade derefter, såsom redan omtaladt är, föröfwat inbrottsstölden i Westerås ränteri, men blifwit gripen någon stund derefter, kort före det ångfartyget Åros skulle afgå till Stockholm.

Om hans håktande och rymning är förut nämnt. Det återstår derföre endast att omnämna hwad Lilja angående sitt sednaste wistande på fri fot här i staden uppgifwit.

Den 22 Oktober, efter lyckad rymning från Westerås, hade Lilja hit anländt till staden, då han samma dag på aftonen infunnit sig uti Petterssons och Bomans bostad å födra gästgäwregården, N:o 64 wid Hornsgatan. Han hade bultat på en dörr uti förstugan, hwarpå en herre öppnat, och på tillfrågan om hwarest "den frim, som polerade möbler", bodde, helt artigt wifat honom på dörren midt emot. Då Lilja inkommit till enkan Pettersson hade hon yttrat: "Kors i Jesu namn! Det war öfwerkonstapel Danielson, som Lilja talte wid." Han hade genast aflägsnat sig och stämt möte med Pettersson å Gröna gatan. Lilja hade wid tillfället warit klädd i blå rock, grå byxor och grön uniformsmösa, samt utstyrd i stora mustascher. Lilja hade förgäfwes wäntat på Pettersson, hvarsföre han åter gått till gästgäwregården, då

han uti wagnsffjulet å gården erhållit några rdr af Pettersson.

I medio af November 1852 hade Lilja gjort nytt försök till inbrott å stadsauktionskammaren, men blifwit hindrad genom gardespstens waksamhet. Derefter begaf han sig åter till födra gästgäwregården, då Wahlström infann sig uti ffjulet, gaf honom några riksdaler och lofwade hjelpa honom till Upsala.

Den 20 November kl. 6 på aftonen hade Lilja utanför norrtull stämt möte med Pettersson. Sedan Lilja förgäfwes i tvenne timmar promenerat mellan Haga och Norrtull hade han kl. 8 ingått i Haga park och satt sig till hwila innansför grindarne. Någon stund derefter stadnade en trilla derutanför. Uti en pipa hade hwißlats, och då Lilja, såsom han yttrade, "icke såg några blanka knappar i rocken på den, som hwißlade", begaf han sig ut åt wägen och träffade i åfdonet handlanden Wahlström och enkan Pettersson. Wahlström hade då lemnat honom 14, rdr äfwen som en resbindel, uti hwilken Christina Boman inpackat åtskilliga linneperfedlar, äfwen som en såg och en kofot. Lilja hade derefter, under uppgift att han wore en på resa stadd handwerkaregesäll, lyckats komma till Upsala.

Christina Boman erkände sanningsenligheten af hwad Lilja nu uppgifwit, och förklarade, att hon någon stund ester emottagande af penningeknyttet lemnat des inehåll till dåwarande handelsbetsjenten Wahlström. Hennes syster, enkan Pettersson, hade sedermera tagit affären om hand, och skulle Boman för sin del ej erhållit mer än 7 rdr af det stulna. Ordensstjernorna hade hon kastat i sjön utanför Skinnarwiksbryggan.

Enkan Pettersson kunde ej förmå erkänna allt, hwad emot henne förekommit, ehuru hon dertill allwarligen af polismästaren uppmanades. Äfwen Lilja och Boman sökte förmå henne erkänna. Hon erkände dock slutligen transaktionerne mellan henne och Lilja, äfwen som att Wahlström ått med henne ut till Haga, sedan hon wid

Stekpsbron stigit i åkdonet. De hade åkt i en trilla, som Wahlström för tillfället hyrt.

Christina Boman påstår, att hon nedgrävt de i ridsarhuset stulna hypotheksobligationerna i jorden, der de blifwit förstörde. Hon tillade derwid, att Wahlström, då han emottagit knytet med de stulna penningarne, förklarar, att obligationerne icke dugde till något, emedan dagen efter stöldens föröfwande desamma numror warit i tidningarne uppgifne. Boman påstår, att Wahlström köpt $\frac{1}{2}$ aln warduk, uti hwilken han inlagt kofoten, såg och verktyg, hwilka Wahlström, jemte resbindeln, från Boman afhentat, då han i sällskap med enkan Pettersson åkte ut till Haga för att träffa Lilja. Wahlström förnekade att hafwa köpt warduken och bestred äfwen öfriga uppgifterna.

Handlanden Wahlström, af herr polismästaren tillhållen att uppriktigt erkänna sin delaktighet uti Liljas tjufnadsbrott, fortfor att neka, hwarwid hans åtbörder och blickar dock syntes antyda en inre strid. Då hr polismästaren fästade Wahlströms uppmärksamhet på, att många beswärande omständigheter emot honom förekommit, som wedlade hans ihärdiga nekande, äfwen som att han i flera delar blifwit beträdd med twetalan och stridiga uppgifter, inföll Christina Boman: "Kära herr Wahlström, hvad tjenar det att neka? jag gjorde så först, men nu har jag uppriktigt bekänt." Lilja inwände då: "Gråt ej Christin, gunstig herrn blir nog spak, då han får sitta i cell några weckor!"

Wahlström, som ej kunnat förmås uppgifwa af hwem han lånt häst och åkdon, då han, såsom Lilja uppgifwit, i sällskap med enkan Pettersson sammanträffade med Lilja utanför Norrtull, innan Lilja begaf sig till Upsala, påstod att han en afton uti November månad åkt till Roslagstull för att kräfwa en bokhållare Kronberg för 20 rdr banko. Han hade icke fått reda på honom, utan med oförrättadt ärende återwändt hem. — Kommissarien Jonson, som har målet om hand, kom dock Wahlströms minne till hjälp, derigenom att Jonson lyckats få

reda på den person, som uthyrt åkdonet. Denne, trafikören Swensson, förekallades, och uppgaf att Wahlström en afton under Nov. månad sists. år hyrt häst och åkdon. Dagen kunde hr Swensson icke närmare påminna sig, men wäl att Wahlström wid tillfället framställde den af Swensson samtyckta begäran att Wahlström skulle få åka ensam, utan någon, som följde med åkdonet. Hr Swensson kunde angående dagen för öfrigt endast uppgifwa, att han några dagar derefter på kredit handlat gröpe af Wahlström.

Kommissarien Jonson företedde Wahlströms handelsböcker, hwaraf upplystes, att Swensson 2:ne dagar efter den dag Lilja uppgifwit, att han åkt till Haga och sammanträffat med Lilja, verkligen blifwit debiterad för gröpe.

Handlanden Blomquist, hos hwilken Wahlström konditionerat innan han blef sin egen, uppgaf, på tillfrågan, att Wahlströms uppförande under sin tjenstetid varit oflanderligt. Uti Januari månad sistsidne år hade Wahlström uppgifwit, att han af sin swäger (han hade förut uppgifwit sin systers) erhållit 1000 rdr till låns för att börja handel för egen räkning. Handelsbetsrenten Lund, som då äfwen varit i kondition hos Blomquist, hade ingått kompaniskap med Wahlström, hwarefter de uti huset N:o 64 wid Hornsgatan öppnat gemensam virtualiehandel. Numera handlanden Lund, hwilken wid förhöret afgaf en mycket oredig och osammanhängande berättelse om hwad han i saken hade sig bekant, förmålde hufwudsakligen, att han icke haft ringaste beröring med Lilja och Pettersson. Den 1 April 1851 hade Lund och Wahlström öppnat gemensam salubod och den 8 Augusti sistsidne år åtskilts, då Wahlström för egen räkning förhyrt sin nuwarande salubod i huset tätt inwid eller N:o 62 wid Hornsgatan.

Sedan enkan Pettersson och Christina Boman berättat, att Lund flera gånger närwarit i enkan Petterssons bostad och ofta sällskapat med hennes son, snörmakaregefallen Claes Pettersson, kunde Lund först påminna sig

detta, äfvensom att han bemärkt, att Christina Boman flere gånger infunnit sig i saluboden och enskildt samtalat med Wahlström. Silja, härefter tillspord, hvarföre han icke förut angifwit Wahlström, förklarade: "att han nog skulle ha klämt Wahlström, om han förut wetat, att Wahlström tagit pengarne". Äfven tiden, då Wahlström hört åldonet af hr Swenson, öfwerensstämd med Siljas uppgift, samt tillika den beskrifning, som för åldonets utseende blifwit afgifwen.

Det torde särskildt förtjena att omnämnas, att det hus, hwaruti Wahlström nu idkat sin rörelse (N:o 62 Hornögatan), är samma egendom, hwarest den beröftrade Martin Wrofin afdagatagit sitt barn, äfvensom att saluboden förut begagnats af handlanden R. M. Lind, hwilken, på gjord angifwelse uti polis-kammaren, warit inkallad såsom misstänkt att ha köpt tjufgods.

Wahlströms äldsta syster, Manssell Anna Wahlström, intygar sanningsenligheten af sin broders gjorda uppgift, att hon år 1846, då brodern ännu konditionerade, åt honom lånat 1,300 rdr af den penningesumma, hon erhållit af numera aflidne Generalen Stjerncrona, hos hwilken hon konditionerat. År 1843 hade hon erhållit 2000 rdr och förwarat desamma till 1846, då brodern erhållit den uppgifna summan. År 1847, då hon haft restaurationsrörelse i huset N:o 3 wid Kimsugatan, hade hon återfordrat och äfwen erhållit 300 rdr af sin broder. Hwarken för sin syster, eller någon annan person, hade hon omtalat, att brodern lånat pengarne, äfvensom hon förut icke för någon omtalat, att hon till stänks erhållit den uppgifna penningesumman.

Wahlström, hwilken 1846 emottagit penningelånet, påstår, att han till 1830 (uti fyra år), då han blef sin egen, "haft penningarne insydda i sina kläder". Till en början hade Wahlström dock uppgifwit, att han haft desamma förwarade i en koffert.

Flere personer, med hwilka Wahlström alltsedan år 1845 på förtrolig fot umgåtts, ha till polisförhör warit inkallade, men för ingen af dem har han omtalat, att

han erhållit något penningelån, äfvensom de aldrig observerat, att Wahlström från 1846 till 1851, då han hlef sin egen, innehafst någon större penningesumma.

Wahlström förnekar, att han inköpt och till Lilja aflemnat den resbindel, som Lilja erhållit wid Haga grindar, för att begagna då han begaf sig till Upsala. Enkan Pettersson uppgaf, att, då hon äkte med Wahlström till Norrtull för att träffa Lilja, hade de passerat Drottninggatan, och hade då Liljas verktyg, äfvensom bindeln, legat wid deras fötter i åkdonet. Under det Wahlström wid Haga samtalat med Lilja hade enkan Pettersson uti en medhafsd butelj köpt brännvin å lilla Stallmästargården. Alla tre hade förtärt af detsamma och återstoden blifwit tömd uti Liljas resflaska.

Wahlströms hustru har under ransakningen begärt och erhållit tillstånd att i bewakningens närvaro få samtala med sin man. Så wäl fru Wahlström som hennes anhörliga hafwa förut skriftligen sökt förmå Wahlström att erkänna sitt brott.

Poliskommisarien Johnson hade, till följe af enkan Petterssons gjorda uppgift, att hon, under det Lilja wid Haga grindar samtalande med Wahlström, inköpt ett halftop brännvin å lilla Stallmästargården, dit åtföljt Pettersson, men skänkförestånderskan Maria Aurora Dehn hade icke kunnat igenkänna Pettersson, eller påminna sig en dylik försäljning, och detta påstående widhöll Dehn inför poliskammaren.

Wahlström, ytterligare allwarligen af hr polismästaren uppmanad att genom en sanningsenlig bekännelse erkänna sitt brott, fortfor att förneka att ha haft ringaste besättning med de stulna penningarna, eller att någon sin hafwa samtalat med eller haft någon transaktion med Lilja. Polisen har förgäfwes väntat på att den person, af hvilken den till Lilja lemnade resbindeln blifwit inköpt, skulle derom göra anmälan. Wahlström tillfrågades än ytterligare hwarest han köpt bindeln, men han nekade att ha inköpt densamma. Enkan Pettersson och Christina Boman uppgåfwo deremot sammanstämmande, att Wahl-

ström på af dem framställd begäran icke allenast inköpt bindeln och warduken, hvaruti verktygen inlindades, utan äfwen sjelf burit bindeln och warduken till Petterson.

Lilja förklarade derefter, att Wahlström, då han aflemnat bindeln wid Haga, yttrat: "att han för 2 rdr ble inköpt bindeln uti ett klädstånd i Brunnbacken å Söder", och haft mycket besvär att erhålla en sådan.

Christina Boman uppgaf, att hon öfvertalat Wahlström att åka ut till Haga och träffa Lilja; men då Boman war illamående, hade hon förmått sin syster enkan Petterson att dit åtfölja Wahlström, emedan han bestämdt vägrat att fara ensam.

Tillfrågad om ingen varit närvarande och hört dessa samtal, inwände Lilja: "Ah! det åktade Wahlström sig nog för; han war så rädd, att han fruktade att wäggarne skulle höra honom, och wid Haga, der war han en riktig krika, ehuru jag försäkrade honom, att ingen menniska war i närheten."

Lilja påminnte sig, att, under ett samtal i wagnslidret uti det hus, der Boman och Petterson bodde, Wahlström gifwit honom anwising på att göra inbrottsstöld i Zituna herrgård i Sorunda socken, emedan en person, wid namn Mogren, som bodde der, hade mycket pengar; men Lilja hade swarat, att han i den trakten wore "för mycket wäl känd".

Wahlström bestred sanningsenligheten af denna uppgift; men erkände, att han wore bekant med nämnde Mogren.

Om den af Lilja uti skånska privatbanken föröfswade inbrottsstöld framställdes till Lilja åtskilliga frågor. Han hade under ransakningen wid Östads rådhusrätt förnekat, att den uppgift, han wid sitt häktande afgifwit, nemligen att handelsbofällaren Lundström skulle ha deltagit i stölden, wore sann, och denna uppgift widhöll Lilja äfwen nu. Lilja förklarade, att han, utan att känna någon person med detta namn och titel, gjort sin uppgift; men hade, såsom Lilja nu uppgaf, märkwärdigt nog en handelsbofällare med namnet Lundström funnits i Östad.

Om återkomsten till det pass, Wahlström skulle lemnat Lilja för jägmästaren Hammarström, ha förekommit åtskilliga omständigheter; men de personer, hvilka angifvits att derom hafva haft kännedom, förnekade att hafva med Wahlström eller Lilja haft ringaste beröring. Passet hade, såsom det uppgifves, tillkommit på det sätt, att kommissionären Lönnberg, hos hwilken tilltalade Wahlströms syster är hushållerska, skulle på anmodan af Wahlström förmått jägmästaren Hammarström att i sitt namn uttaga respass, under af Lönnberg gjord uppgift, att det skulle begagnas af en person, som tillfälligtwis nödsakades resa bort för att hålla sig undan en tillämnad cessionsansökan. Kommissionären Lönnberg har bestridt att han af jägmästaren Hammarström begärt och erhållit något pass. Det har äfwen blifwit styrkt, att Hammarström aldrig haft någon slags beröring med de tilltalade och icke för dem warit känd för, än Hammarström på kallelse inställde sig till polisförhör. På hwad sätt och genom hwems försorg passet kommit i Liljas händer har ännu icke blifwit upplyst; Lilja påstår dock, att han erhållit det samma af Wahlström.

Handlanden Wahlström inträdde i äktenskap med sin tjugoåriga hustru sjuålidne höst, således kort tid före det Lilja lyckades rymma från Westerås och anlände till Stockholm. Man kan således föreställa sig Wahlströms försträckelse, då han erfor, att Lilja åter war å fri fot, och således lätt, i fall han blefve gripen, skulle kunna komma att upptäcka sina medbrottslingar. Desse hade naturligtwis, wid Liljas häktande i Westerås, och ännu mer efter den öfwer Lilja fastställdes dom af lifstidsfästning, hytt den förmodan, att icke mer någon undersökning om Liljas brott skulle förekomma. Wahlströms olyckliga hustru har af sorg öfwer sin mans olyckliga belägenhet blifwit nära wansinnig, och för henne återstår endast den tröst, att hon eger anförwandter och medlid samma wänner, som lofwat lemna henne sitt bistånd. Lagret uti Wahlströms, utaf poliskammaren stängda salubed är inverteradt, och hans kreditorer hafva yrkat hans försät-

tande i konkurstillstånd. Kammarherre Bogeman har desutom å riddarhusdirektionens vägnar framställt påstående, att Wahlströms så wäl lager som lös-egendom måtte med qwarstad beläggas. Wahlström har begärt, att hans fordringsägare måtte uppkallas för att intyga, det han alltid haft mycket ondt om penningar och aldrig punktligen kunnat honorera sina förbindelser, hwarigenom det skulle styrkas, att Wahlström ej haft tillgång å någon större penningssumma. Herr polismästaren De Mare, hwilken med allwar och skarpsinnighet handlagt detta mål, genmälde derpå, att å denna Wahlströms begäran så mycket mindre något affeende kunde fästas, som Wahlström redan erkänt, att han uti icke mindre än fyra år under den tid han konditionerade haft den betydliga penningssumman, 1,300 rdr, han skulle erhållit af sin syster, insydd uti fodret till sin rock. Wahlström widhöll denna högst otroliga uppgift. Hr polismästaren, som gjorde Wahlström uppmärksam på att denna hans uppgift ej af någon menniska med urskilning kunde för sanningsenlig antagas, tillade: "Wahlström ser ju nu, huru lätt orättfånget gods smälter bort. Silja har innehaft omkring 100,000 rdr stulna pengar, men står nu utblottad på allt inför dombordet, och för hela sin öfriga lifstid dömd till fästningsarbete." Wahlström svarade derpå: "Jag är ofskuldig."

Mot Wahlström, hwilken wid alla med honom hållne förhör enständigt nekat till att ha haft någon bekantskap med Silja, eller emottagit de å riddarhuset stulna penningar, har dock slutligen högst beswärande omständigheter förekommit.

Så t. ex. är det styrkt, att Wahlström haft en mängd penningetransaktioner, så wäl med enkan Pettersson som med hennes son, snörmakaregefallen Claes Pettersson. Wid ytterligare uti Wahlströms bostad verkställd visitation anträffades en kontrabok, deruti Wahlström antecknat en mängd utbetalningar i diverse större och mindre poster till gefallen Pettersson. Huruwida utbetalningarne warit åt enkan Pettersson, eller sonen, kan ej utredas, emedan

förnamnet är raderadt och förändradt. Claes Pettersson påstår, att han lånat penningar af Wahlström, men återbetalt desamma. Swarföre Wahlström så frickstigt lemnat penningelån åt enkan Pettersson och dess son, ehuru han, enligt sin uppgift, sjelf varit i penningebefoh, har Wahlström icke kunnat förklara. Uti omnämnde annotationsbok är antecknad 4,735 rdr, utgörande den summa, som Christina Boman uppgifwit sig ha lemnat till Wahlström. Af hwad orsak denna anteckning blifwit gjord, har Wahlström icke kunnat förklara, utan endast påstått "att anteckningen troligen skett, under hopsummerande af hans affärer."

Wahlström, som wid förevisandet af denna annotationsbok syntes mycket försagd, fortfor dock att förneka, att han haft något att skaffa med de öfrige tilltalade. Gesfällen Pettersson uppgaf nu, att Wahlström en gång i hans närvaro samtalat med Lilja, i Petterssons bostad; men att så varit förhållandet bestred Wahlström. Gesfällen Pettersson erkände äfwen slutligen, att Wahlström i sällskap med enkan Pettersson och Christina Boman besökt Lilja wid Långholmen, då Lilja war anställd som matros å en storbåt, och derwid Lilja, Claes Pettersson och Wahlström förtärt brännwin ur samma butelj. Äfwen detta förnekade Wahlström.

Großhandlaren Hammarstrand har till polis-kammaren ingifwit en skrift, i hwilken han intygade, att Wahlström uti tvenne poster lånat 933 rdr 16 sk. öko af sin hustrus fäster, m:lle Wahlgren, som är hushållerska hos hr Hammarstrand. Wid dessa tillfällen hade Wahlström uppgifwit, att han af kommissionären Bönnberg hade att fordra 700 rdr och af sin fordna kompanjon handlanden Lund 900 rdr. Uti ha fällt ett sådant yttrande bestred Wahlström. Hr Hammarstrand tillade slutligen, att han icke förr än siflidne är sett eller haft bekantskap med Wahlström.

Pigan Anna Margaretha Rosengren intygade att Wahlström ofta besökt enkan Pettersson, hos hwilken wittnet tjenat frän den 24 Okt. 1831 till den 24 April 1832.

Wahlströms syster, m:lle Anna Wahlström, har, på ytterligare till henne framställd fråga, widhållit, att hon år 1846 lånat sin broder 1,500 rdr. Att sådant icke låter sannolikt, styrkes derutaf att enkefru Rebecca Norgren, af hwilken m:lle Wahlström år 1847 hyrde restaurationsrättigheter, uppgifwit, att Wahlström haft mycket ondt om penningar, och, ehuru rörelsen gått mycket bra, ej punktligt kunnat betala arrendesumman och ännu wore skyldig fru Norgren 30 rdr. Ett ytterligare vittne witsordade fru Norgrens uppgift, och m:lle Wahlström kunde icke bestrida förhållandet.

Wid sednaste förhör med Wahlström har han fritt och otvinget erkänt sanningen af hwad emot honom blifwit angifwet. Han har erkänt att af Christina Boman hafwa emottagit 4,700 rdr, med wetskap om att desamma af Silja blifwit å riddarhuset stulne. Enkan Pettersson hade, såsom hon derefter måst erkänna, förutom flere mindre penningesummor, af Wahlström på en gång uppburit 1,200 rdr till uppköp af lump. Wahlström påstår, att han för egen räkning endast användt 600 rdr af den emottagne penningesumman, som han dels haft inhydd i sin rock och dels förwarad i sin koffert. Att, såsom förut omnämndt är, ha anskaffat ålden och i sällskap med enkan Pettersson insunnit sig wid Haga grindar och samtalat med Silja, före des afresa till Upsala, har Wahlström erkänt, äfwen som att uti ett klädstånd i Brunnbacken å Söder ha köpt den resbindel som Silja erhållit, och i en lärftsbod wid Westerlånggatan den waxduk, hwaruti "werktygen" blifwit inlindade.

Wid rådhusrätten, dit målet blifwit förwisadt, hafwa Silja och hans medbrottslingar till alla delar widhållit sina inför poliskammaren afslagda bekännelser; och afkunnade rådhusrätten den 31 Mars 1853 utslag. Silja dömdes att för tredje resan stöld och tredje resan inbrott, jemte sabbatsbrott, straffas med 40 par spö, en söndag stå uppenbar kyrkoplikt samt i sin återstående lifstid arbeta å någon kronans fästning, hwilken bestraffning, enär Silja är worden för tredje resan stöld och tredje re-

san inbrott dömd till enahanda, ännu ej utständna straff, kommer att derunder inbegripas. Liljas 3:ne medbrottslingar, Handlanden Wahlström, qvinspersonerna Boman och Pettersson dömdes för delaktighet i den af Lilja föröfwade stöld i riddarhuset, att hwar för sig, såsom för första resan stöld, i brist af böter, undergå 28 dagars fängelse wid watten och bröd samt i Nikolai kyrka å en fändag stå uppenbar kyrkoplift.

Hos **P. N. Guldberg** (Bazaren å Norrebro) och
öfrige Bokhandlare i Stockholm och landsorten, samt på
Afstonsblads-, Dagblads- och Dagligt Allehanda-kontoren,
a 16 sk. kto:

M i n n e

af

Illuminationen

i Stockholm

den 9 Februari 1833.

Med nio teckningar af Wahlbom.

Boken innehåller en fullständig beskrifning öfver illuminationen, samt en inledning om huru svenska nationen, ehuru friheten tillgifwen, i alla skiften alltid bibehållit kärleken till sin Konung, jemte reflexioner öfver den oro, som intog alla medborgare wid underrättelsen om G. Maj:ts tilltagande sjukdom, samt den innerliga och warma glädje, som wisade sig hos alla öfver Des tillfrisknande, jemte en sluterinran om den wackra och oförwitliga illuminationsdagen, på hwilken svenska folket fick tillfälle att uttala sin hyllning åt den älskade monarken.

